

אגדת הרועים מוואלוא

בחודש יוני הרועים בעמק וואלוא שבשוויץ מוציאים את הבהמות למרעה בהרים. בצד אחד של ההר הפרות, בצד שני העגלות הצעירות. הסיפור שלנו מתיחס דווקא לעגלות.

היו שני רועים ולהם חמישים ראשי בקר, כולן עגלות צעירות. הרועים לעצמם בנו צריף, כדי לישון ולאכול בו ולעגלות בנו מכלאה. כל ערב הובלו העגלות ונסגרו במכלאה זו.

הכל התנהל טוב במשך השבוע הראשון, אך לילה אחד הרועים התעוררו וקפצו מהמשכבים שלהם. מעל גג הצריף עברה להבה אדירה וקול חזק ומילל נשמע.

הם גם שמעו את צליל הפעמונים שלצווארי העגלות.

"אלוהים! מה קורה כאן?"

הם יצאו מהצריף וראו כי העגלות שברו את שער המכלאה, רצו והתפזרו במרעה. הם עבדו קשה כדי להחזירן למכלאה ולמחרת

הלכו לכומר של הכפר וביקשו לברך את העגלות ואת המרעה שלהם, כדי להגן עליהם בפני שדים.

הכומר בירך את הבקר ואת ההר ואמר להם: "עכשיו תוכלו לישון בשקט. לא יקרה יותר דבר."

ובאמת שבועיים עברו בשקט, אך בלילה אחד נשמעו שוב הקולות המפחידים והעגלות ברחו מהמכלאה.

הם רצו אחרי עגלות וכאשר החזירו אותן למקום הבוגר בין הרועים הרים את עיניו לשמיים וקרא:

"הייתי רוצה לדעת מי מטריד אותנו ומפחיד את הבהמות שלנו. אם יש לו צורך בדבר מה, שיגיד לנו!"

ואז שמעו שוב רעש חזק וקול מוזר שאמר: "כן, זה אני, אחיך פאול. ואני מבקש טובה ממך. אולי תזכור את הריב שהיה לי עם

השכנה מלניה. הדברים הובאו לפני שופט וזה ציווה עלי לשלם למלניה סכום כסף על פגיעה בכבודה. אבל מלניה הייתה אישה גאה

מאוד ואמרה לי: "אינני רוצה את כספך
המטונף. לעומת זאת אני רוצה שתקנה שק
מלח ותביא אותו כמתנה למנזר הקפוצינים
בסיון. אלא שאני השהיתי את הדבר ומותי בא
לפני שעשיתי זאת. עכשיו מצפוני מציק לי,
אין שקט לנפשי ולכן פנית אליך".

והרועה ענה:

"אני מוכן לעשות את השרות הזה למענך, אך
זאת בתנאי שתעזוב אותנו בשקט ולא תטריד
אותנו יותר."

"כן, מוסכם ובזה נסיים!"

למחרת הרועה יצא לכפר, קנה שק מלח,
הביא אותו למנזר הקפוצינים בסיון וחזר
למרעה שבהר. בכך הכל השתווה ויותר לא
קרה דבר.

נכון, זו רק אגדה, אך שני דברים לומדים
ממנה:

- אין לדחות למחר מה שניתן לעשות היום.
- צריך לסדר את החובות לפני שמתים.